

Arrest

nr. 223 526 van 2 juli 2019
in de zaak RvV X VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat Yves MONDELAERS
Kortrijksestraat 177
3010 Leuven

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIII E KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Azerbeidzjaanse nationaliteit te zijn, op 27 juni 2019 heeft ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering van 24 juni 2019.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 juni 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 juli 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat Y. MONDELAERS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. SCHREURS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 24 juni 2019 wordt aan verzoekster een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering afgegeven. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

"BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN MET VASTHOUDING MET HET OOG OP VERWIJDERING

Betrokkene werd gehoord door de politiezone Grensleie op 21/06/2019 en in deze beslissing werd rekening gehouden met haar verklaringen.

Artikel 7, alinea 1:

□ 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;
De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van haar arrestatie.

Betrokkene verklaart dat ze sinds april 2010 in België verblijft. Daarvoor was betrokkene in Noorwegen. Betrokkene zegt dat ze niet kan terugkeren naar Azerbeidzjan omdat ze daar veel problemen heeft. In Noorwegen had betrokkene papieren wegens medische redenen. Betrokkene geeft aan dat ze in Noorwegen internationale bescherming vroeg. Verder geeft ze aan dat ze veel medische problemen kent, ook met haar hart. We mogen haar dokter bellen. Verder geeft ze aan dat haar dochter legaal in België verblijft, haar zuster is in Moskou, haar broer in Azerbeidzjan maar hij wil naar Duitsland gaan.

Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene sinds 2010 in België verblijft en dat zij samenwoont met haar legaal in België verblijvende dochter A. E. (...) °(...)1982 en haar Belgische schoonzoon H. D. (...) en dat ze chronisch ziek beweert te zijn. Het feit dat betrokkene samenwoont met haar dochter en schoonzoon geeft haar niet automatisch recht op verblijf. Uit de behandeling van de medische regularisatieaanvraag blijkt dat betrokkene de vereiste medicatie en medische opvolging kan genieten in haar land van herkomst, als ook dat zij kan reizen en dat er geen mantelzorg vereist is. Een repatriëring naar haar land van oorsprong staat dan ook niet in disproportionaliteit ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven zoals voorzien in artikel 8 van het EVRM en betekent geen breuk van de familiale relaties wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

Betrokkene en haar dochter / schoonzoon kan door middel van moderne communicatiemiddelen contact onderhouden met elkaar. Bovendien kan betrokkenes dochter en schoonzoon haar steeds bezoeken in Azerbeidzjan.

Op 01.10.2013 diende betrokkene een humanitaire regularisatie aanvraag in. Deze 9bis aanvraag werd op 23.10.2013 onontvankelijk verklaard. Deze weigeringsbeslissing werd op 28.10.2013 aan betrokkene betekend. Betrokkenes beroep tegen deze weigeringsbeslissing werd op 27.03.2014 door de RVV verworpen.

Uit de loutere omstandigheid dat zij de afgelopen 9 jaar in precair en illegaal verblijf een privéleven heeft opgebouwd in België, geeft geen gerechtigde verwachting op een toelating tot verblijf en bescherming tegen verwijdering onder artikel 8 van het EVRM. (zie in deze zin EHRM 5 september 2000, nr. 44328/98, Solomon v. Nederland, EHRM 31 juli 2008 nr. 265/07, Darren Omoregie v, Noorwegen; EHRM 26 april 2007, nr. 16351/03, Konstatinov v. Nederland en EHRM 8 april 2008, nr. 21878/06, Nyanzi v. Verenigd Koninkrijk, par. 77). Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene heeft op 04.10.2010 een regularisatieaanvraag ingediend op basis van artikel 9ter van de wet van 15.12.1980. Deze werd ongegrond verklaard op 23.10.2013. Deze beslissing is op 30.10.2013 aan betrokkene. Op 16.11.2013 diende betrokkene voor de tweede maal een medische regularisatieaanvraag in. Deze werd op 23.01.2014 onontvankelijk verklaard. Deze beslissing werd op 12.02.2014 aan betrokkene betekend met een inreisverbod van 3 jaar (bijlage 13 sexies) waaraan betrokkene geen gevolg heeft gegeven. Op 27.07.2018 diende betrokkene voor de derde maal een aanvraag 9ter in. Ook deze aanvraag werd op 14.08.2018 onontvankelijk verklaard. De beslissing werd op 25.09.2018 aan betrokkene betekend met een bevel om het grondgebied te verlaten, geldig 7 dagen (bijlage 13). Betrokkenes beroep werd op 21.02.2019 door de RVV verworpen.

Uit diepgaand onderzoek van de medische afdeling van de DVZ naar betrokkenes medische toestand alsook de beschikbaarheid en de toegankelijkheid van adequate behandelingen in het land van oorsprong, is gebleken dat betrokkene niet voldoet aan de criteria vervat in het artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Hieruit kan redelijkerwijze worden afgeleid dat betrokkene geen reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM. Het administratief dossier bevat geen stukken die er op kunnen wijzen dat sinds deze vaststellingen de gezondheidstoestand van betrokkene in die mate zou zijn gewijzigd, dat betrokkene bij een verwijdering een reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM.

Betrokkene werd door de stad Tongeren geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, in het kader van de procedure voorzien in de omzendbrief van 10 juni 2011 betreffende de bevoegdheden van de Burgemeester in het kader van de verwijdering van een onderdaan van een derde land (Belgisch Staatsblad 16 juni 2011). Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Een schending van artikel 8 EVRM kan dan ook niet worden aangenomen.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

□ artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken

Er bestaat een risico op onderduiken:

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden. Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan meerdere bevelen om het grondgebied te verlaten waarvan het laatste haar betekend werd op 25.09.2018. Deze vorige beslissingen tot verwijdering werden niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen² om de volgende redenen:

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Er bestaat een risico op onderduiken:

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden. Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan meerdere bevelen om het grondgebied te verlaten waarvan het laatste haar betekend werd op 25.09.2018. Deze vorige beslissingen tot verwijdering werden niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing. Betrokkene werd gehoord verklaart dat ze veel problemen ken in haar land van herkomst, maar maakt deze niet concreet.

Betrokkene heeft op 28.04.2010 een asielaanvraag ingediend. Deze aanvraag werd geweigerd door DVZ op 24.06.2010 met een bijlage 26quater geldig 5 dagen. Betrokkenes beroep tegen deze 26quater werd op 20.09.2010 door de RVV verworpen. Op 24.10.2010 diende betrokkene voor de tweede maal een asielaanvraag (verzoek tot internationale bescherming) in. Deze aanvraag werd geweigerd door het CGVS op 28.03.2013. Betrokkene ontving vervolgens op 05.04.2013 per aangetekend schrijven een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13qq) geldig 30 dagen. Na een schorsend beroep werd betrokkenes asielaanvraag definitief afgesloten met een negatieve beslissing door de RVV op 18.09.2013. Betrokkene ontving vervolgens op 06.11.2013 per aangetekend schrijven opnieuw een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13qq) geldig 30 dagen.

Uit de vaststelling dat uit diepgaand onderzoek van het CGVS en de RVV is gebleken dat betrokkene niet voldoet aan de criteria vervat in de artikelen 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, kan redelijkerwijze worden afgeleid dat de betrokkene geen reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM. Het administratief dossier bevat geen stukken die er op kunnen wijzen dat sinds de vaststellingen van het CGVS en de RVV de veiligheidstoestand in die mate zou zijn gewijzigd, dat betrokkene bij zijn verwijdering een reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM.

Betrokkene die goed op hoogte van de asielpcedure (internationale bescherming) is, dienden ondanks de elementen die ze vandaag weergeeft, niet opnieuw een verzoek tot internationale bescherming in.

Betrokkene werd gehoord en verklaart dat veel medische problemen te kennen, ook met haar hart.

Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene heeft op 04.10.2010 een regularisatieaanvraag ingediend op basis van artikel 9ter van de wet van 15.12.1980. Deze werd ongegrond verklaard op 23.10.2013. Deze beslissing is op 30.10.2013 aan betrokkene. Op 16.11.2013 diende betrokkene voor de tweede maal een medische regularisatieaanvraag in. Deze werd op 23.01.2014 onontvankelijk verklaard. Deze beslissing werd op 12.02.2014 aan betrokkene betekend met een inreisverbod van 3 jaar (bijlage 13 sexies) waaraan betrokkene geen gevolg heeft gegeven. Op 27.07.2018 diende betrokkene voor de derde maal een aanvraag 9ter in. Ook deze aanvraag werd op 14.08.2018 onontvankelijk verklaard. De beslissing werd op 25.09.2018 aan betrokkene betekend met een bevel om het grondgebied te verlaten, geldig 7 dagen (bijlage 13). Betrokkenes beroep werd op 21.02.2019 door de RVV verworpen. Uit diepgaand onderzoek van de medische afdeling van de DVZ naar betrokkenes medische toestand alsook de beschikbaarheid en de toegankelijkheid van adequate behandelingen in het land van oorsprong, is gebleken dat betrokkene niet voldoet aan de criteria vervat in het artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Hieruit kan redelijkerwijze worden afgeleid dat betrokkene geen reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM. Het administratief dossier bevat geen stukken die er op kunnen wijzen dat sinds deze vaststellingen de gezondheidstoestand van betrokkene in die mate zou zijn gewijzigd, dat betrokkene bij een verwijdering een reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM.

Betrokkene brengt geen elementen aan die bewijzen dat zij aan een ziekte lijdt die hem belemmeren terug te keren naar zijn land van herkomst.

Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, het geen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:

Met de toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien haar terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:

Er bestaat een risico op onderduiken:

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden. Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan meerdere bevelen om het grondgebied te verlaten waarvan het laatste haar betekend werd op 25.09.2018. Deze vorige beslissingen tot verwijdering werden niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Gelet op al deze elementen, kunnen we dus concluderen dat zij de administratieve beslissing die genomen wordt te haren laste niet zal opvolgen. We kunnen ook concluderen dat er sterke vermoedens zijn dat zij zich aan de verantwoordelijke autoriteiten zal onttrekken. Hieruit blijkt dat betrokkene ter beschikking moet worden gesteld van Dienst Vreemdelingenzaken.

Gezien betrokkene niet in het bezit is van een geldig reisdocument op moment van haar arrestatie is het noodzakelijk haar ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden teneinde een doorlaatbewijs te bekomen van haar nationale overheden."

2. Onderzoek van de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

2.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de vreemdelingenwet slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

2.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

De uiterst dringende noodzakelijkheid wordt door de verwerende partij niet betwist.

2.3. De tweede voorwaarde: de middelen

2.3.1. In het eerste middel voert verzoekster de schending aan van de formele motiveringsplicht, van artikel 74/14, §3, van de vreemdelingenwet en van artikel 1, §2, 4°, van de vreemdelingenwet. Verzoekster wijst op het feit dat zij zestig jaar oud is, bij haar dochter inwoont en een medische behandeling behoeft. Hiermee zou geen rekening zijn gehouden, zoals nochtans vereist door artikel 74/13 van de vreemdelingenwet.

In het derde middel voert verzoekster daarbij aansluitend de schending aan van artikel 3 van het EVRM. Zij voert aan dat zij lijdt aan de volgende aandoeningen: systemische sclerose, Raynaudsyndroom, metatarsalgieklachten, Hallux valgus, supraventriculaire tachycardie, depressie en hyperlipidemie. Zij

voert aan dat haar arts een e-mail die naar de Dienst Vreemdelingenzaken heeft gestuurd om te vragen dat verzoekster wordt vrijgelaten met het oog op medische behandeling, dan wel deze opnieuw te onderzoeken.

2.3.2. Met betrekking tot de beoordeling van verzoeksters medische situatie bevat de bestreden beslissing de volgende motivering:

“Betrokkene verklaart dat ze sinds april 2010 in België verblijft. Daarvoor was betrokkene in Noorwegen. Betrokkene zegt dat ze niet kan terugkeren naar Azerbeidzjan omdat ze daar veel problemen heeft. In Noorwegen had betrokkene papieren wegens medische redenen. Betrokkene geeft aan dat ze in Noorwegen internationale bescherming vroeg. Verder geeft ze aan dat ze veel medische problemen kent, ook met haar hart. We mogen haar dokter bellen. Verder geeft ze aan dat haar dochter legaal in België verblijft, haar zuster is in Moskou, haar broer in Azerbeidzjan maar hij wil naar Duitsland gaan. Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene sinds 2010 in België verblijft en dat zij samenwoont met haar legaal in België verblijvende dochter A. E. (...) °(...)1982 en haar Belgische schoonzoon H. D. (...) en dat ze chronisch ziek beweert te zijn. Het feit dat betrokkene samenwoont met haar dochter en schoonzoon geeft haar niet automatisch recht op verblijf. Uit de behandeling van de medische regularisatieaanvraag blijkt dat betrokkene de vereiste medicatie en medische opvolging kan genieten in haar land van herkomst, als ook dat zij kan reizen en dat er geen mantelzorg vereist is. Een repatriëring naar haar land van oorsprong staat dan ook niet in disproportionaliteit ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven zoals voorzien in artikel 8 van het EVRM en betekent geen breuk van de familiale relaties wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

[...]

Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene heeft op 04.10.2010 een regularisatieaanvraag ingediend op basis van artikel 9ter van de wet van 15.12.1980. Deze werd ongegrond verklaard op 23.10.2013. Deze beslissing is op 30.10.2013 aan betrokkene. Op 16.11.2013 diende betrokkene voor de tweede maal een medische regularisatieaanvraag in. Deze werd op 23.01.2014 onontvankelijk verklaard. Deze beslissing werd op 12.02.2014 aan betrokkene betekend met een inreisverbod van 3 jaar (bijlage 13 sexes) waaraan betrokkene geen gevolg heeft gegeven. Op 27.07.2018 diende betrokkene voor de derde maal een aanvraag 9ter in. Ook deze aanvraag werd op 14.08.2018 onontvankelijk verklaard. De beslissing werd op 25.09.2018 aan betrokkene betekend met een bevel om het grondgebied te verlaten, geldig 7 dagen (bijlage 13). Betrokkenes beroep werd op 21.02.2019 door de RVV verworpen.

Uit diepgaand onderzoek van de medische afdeling van de DVZ naar betrokkenes medische toestand alsook de beschikbaarheid en de toegankelijkheid van adequate behandelingen in het land van oorsprong, is gebleken dat betrokkene niet voldoet aan de criteria vervat in het artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Hieruit kan redelijkerwijze worden afgeleid dat betrokkene geen reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM. Het administratief dossier bevat geen stukken die er op kunnen wijzen dat sinds deze vaststellingen de gezondheidstoestand van betrokkene in die mate zou zijn gewijzigd, dat betrokkene bij een verwijdering een reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM.”

In het arrest nr. 217 206 van 21 februari 2019 oordeelde de Raad met betrekking tot de beslissing van 14 oktober 2018, waarbij haar aanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet onontvankelijk werd verklaard, als volgt:

“In casu verwijst de verzoekende partij naar het bepaalde in artikel 9ter, §1, eerste lid van de vreemdelingenwet dat luidt als volgt:

“§ 1 De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.”

Deze bepaling houdt duidelijk twee onderscheiden mogelijkheden in wat betreft de ziekte voorgelegd door betrokkene, met name:

- de ziekte houdt een reëel risico in voor het leven of voor de fysieke integriteit, of*
- de ziekte houdt een reëel risico in op onmenselijke of vernederende behandeling doordat er geen adequate behandeling beschikbaar is in het land van herkomst of het land van verblijf.*

Deze twee verschillende mogelijkheden moeten onafhankelijk van elkaar worden getoetst (cfr. RvS 19 juni 2013, nr. 223 961, RvS 28 november 2013, nrs. 225 632, 225 633 en RvS 16 oktober 2014, nr. 228.778). Voor wat betreft de ziekte die een reëel risico voor het leven of de fysieke integriteit van de betrokkene vormt, stemt artikel 9ter, §1, eerste lid van de vreemdelingenwet overeen met artikel 3 van

het EVRM en in die mate heeft de Belgische wetgever artikel 9ter aan de interpretatie van artikel 3 van het EVRM door het EHRM willen verbinden (RvS 29 januari 2014, nr. 226 251). De tweede mogelijkheid gaat echter verder en vereist dat onafhankelijk van het reële risico voor het leven of de fysieke integriteit, tevens wordt onderzocht of de ziekte aanleiding kan geven tot een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer hiervoor geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land van verblijf.

Overeenkomstig artikel 9ter, §1, vijfde lid van de vreemdelingenwet, dienen de hierboven besproken risico's te worden beoordeeld door de ambtenaar-geneesheer, die hieromtrent advies verschaft ten behoeve van de bevoegde staatssecretaris of zijn gemachtigde. In casu blijkt uit de bestreden beslissing dat deze uitdrukkelijk verwijst naar het advies van de ambtenaar-geneesheer van 13 augustus 2018. Dit advies werd samen met de bestreden beslissing aan de verzoekende partij ter kennis gebracht. Zodoende maken de motieven van het advies van 13 augustus 2018 integraal deel uit van de thans bestreden beslissing, die er haar noodzakelijke grondslag in vindt. Op 13 augustus 2018 geeft de ambtenaar-geneesheer zijn advies, dat als volgt gemotiveerd is:

"D. S. Vrouwelijk

Nationaliteit: Azerbeidzjan

Geboren te B. (...) op (...)1958

Art 9ter §3, 4° en §3,5°

Ik kom terug op uw vraag om evaluatie van het standaard medisch getuigschrift voorgelegd door voornoemde persoon in het kader van haar aanvraag om machtiging tot verblijf, bij onze diensten ingediend op 27-7-2018.

Aangeleverde medische stukken: , ,

- Standaard Medisch Getuigschrift dd. 18-7-2018 van dr. Geens, huisarts, met de volgende informatie

° Diagnose van systemische sclerose in 2009, Raynaudsyndroom in 2008 depressie in 2015, supraventriculaire tachycardie, dysfagie en pyrosis en cholecystectomie in 2009;

° Medicamenteuze behandeling met bisoprolol, tildiem retard, sipralaxa, pantomed.

Vooreerst vraagt U me de medische documenten voor de 9ter aanvraag 4-10-2010 en 27-7-2018 te vergelijken (Artikel 9ter §3 – 5°). Betrokkene legt in haar aanvraag dd. 27-7-2018 een SMG voor opgesteld door Dr Geens op 18-7-2018. Uit dit medisch getuigschrift blijkt dat de volgende diagnose en hun respectievelijke behandeling van betrokkene ongewijzigd zijn t.a.v. de medische attesten gevoegd bij de 9ter aanvraag dd. 4-10-2010: systemische sclerose Raynaudsyndroom depressie en supraventriculaire tachycardie.

Het voorgelegde SMG bevestigt dus tot zover de reeds eerder aangehaalde gezondheidstoestand van betrokkene. Evenwel het voorgelegde medische getuigschrift bevat eveneens elementen die niet eerder werden ingeroepen nl.: dysfagie en pyrosis die werden behandeld met pantomed. Evenwel wordt deze pathologie niet onderbouwd door objectieve klinische gegevens zoals symptomatologie, ontstaan van de eventuele onderliggende aandoening, objectivatie door technische onderzoeken. Bijkomend is er geen enkel bewijs geleverd dat betrokkene voor haar andere pathologie actief en specialistisch opgevolgd dient te worden.

Bijgevolg stel ik vast dat er kennelijk geen sprake is van een ziekte die een risico inhoudt voor haar leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in haar land van herkomst of het land waar zij verblijft (een ziekte zoals voorzien in §1, eerste lid van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980) en die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van genoemd Artikel (Artikel 9ter §3 – 4°)"

De verzoekende partij stelt in haar eerste middel dat zij het advies van de ambtenaar-geneesheer van 13 augustus 2018 opnieuw heeft voorgelegd aan haar behandelend geneesheer, namelijk dokter Geens. Dokter Geens stelt volgens de verzoekende partij dat zij aan een aantal chronische ernstige medische aandoeningen lijdt, die regelmatig opgevolgd dienen te worden door een gespecialiseerde arts. Gezien het recidiverende karakter van de systemische sclerose, dient de verzoekende partij volgens dokter Geens met periodes ook zware medicatie in te nemen en regelmatig een biochemische follow-up te laten doen. Deze noodzakelijke strikte en gespecialiseerde behandeling en opvolging acht dokter Geens volgens de verzoekende partij niet haalbaar in het land van herkomst. De verzoekende partij stelt dat in de begeleidende brief bij de aanvraag van advocaat Mondelaers van 27 juli 2018 werd verwezen naar de sociale toestand van de verzoekende partij en de medische impact die dat heeft. De ambtenaar-geneesheer heeft volgens de verzoekende partij volledig nagelaten om na te gaan welke de gegeven behandelingsmogelijkheden zijn in het land van herkomst. Bovendien stelt zij dat zij weinig banden heeft met het land van herkomst.

In casu werd de bestreden beslissing minstens gedeeltelijk genomen op grond van artikel 9ter, §3, 5° van de vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

“De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk: (...) 5° in de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of wanneer de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling met uitzondering van de elementen die werden aangehaald in het kader van een aanvraag die als onontvankelijk werd beoordeeld op basis van artikel 9ter, § 3, 1°, 2° of 3°, en met uitzondering van de elementen aangehaald in eerdere aanvragen waarvan afstand werd gedaan.”

Deze bepaling legt de gemachtigde de verplichting op de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet onontvankelijk te verklaren wanneer de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag. In dat geval is een onderzoek naar de twee onderscheiden mogelijkheden van artikel 9ter, §1 van de vreemdelingenwet, zoals hierboven weergegeven, niet aan de orde. De verzoekende partij moet in casu dus aannemelijk maken dat de gemachtigde op kennelijk onredelijke wijze toepassing maakte van artikel 9ter, §3, 5° van de vreemdelingenwet.

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij op geen enkele manier betwist dat het door haar voorgelegde medische attest van 27 juli 2018 bevestigt dat het gaat om de reeds eerder aangehaalde gezondheidstoestand van de betrokkene, voor zover het gaat om systemische sclerose, Raynaudsyndroom, depressie en supraventriculaire tachycardie. Waar de verzoekende partij stelt dat het recidiverende karakter van de systemische sclerose ervoor zorgt dat zij volgens dokter Geens met periodes ook zware medicatie moet innemen en regelmatig een biochemische follow-up moet laten doen, doet dit niets af aan het feit dat het gaat om dezelfde aandoening als de verzoekende partij in het kader van haar aanvraag van 4 oktober 2010 aanhaalde. Zoals gezegd betwist de verzoekende partij dit overigens niet. Wat betreft voormelde aandoeningen, die de verzoekende partij ook al in het kader van haar eerdere aanvraag van 4 oktober 2010 aanhaalde, doet het betoog van de verzoekende partij over de behandelingsmogelijkheden in, en de sociale banden met het land van herkomst dan ook niet ter zake. De verzoekende partij maakt op dit punt niet aannemelijk dat de verwerende partij op kennelijk onredelijke wijze toepassing maakte van artikel 9ter, §3, 5° van de vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing werd ook voor een gedeelte gegrond op artikel 9ter, §3, 4° van de vreemdelingenwet.

Deze bepaling luidt als volgt:

“De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk: (...)

4° indien de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde in een advies vaststelt dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk; (...)”

Het advies van de ambtenaar-geneesheer van 13 augustus 2018 bevat dienaangaande de volgende motieven:

“Evenwel het voorgelegde medische getuigschrift bevat eveneens elementen die niet eerder werden ingeroepen nl.: dysfagie en pyrosis die werden behandeld met pantomed. Evenwel wordt deze pathologie niet onderbouwd door objectieve klinische gegevens zoals symptomatologie, ontstaan van de eventuele onderliggende aandoening, objectivatie door technische onderzoeken. Bijkomend is er geen enkel bewijs geleverd dat betrokkene voor haar andere pathologie actief en specialistisch opgevolgd dient te worden. Bijgevolg stel ik vast dat er kennelijk geen sprake is van een ziekte die een risico inhoudt voor haar leven of fysieke integriteit of een reeel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in haar land van herkomst of het land waar zij verblijft (een ziekte zoals voorzien in §1, eerste lid van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980) en die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van genoemd Artikel (Artikel 9ter §3 – 4°)”

[...]

De Raad merkt tevens op dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet van 15 oktober 2010, ongegrond werd verklaard en dat de ambtenaar-geneesheer toen oordeelde dat de vereiste medicatie en noodzakelijke opvolging, beschikbaar zijn in het land van herkomst, dat de verzoekende partij kan reizen en dat zij geen nood heeft aan mantelzorg. De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat de verwerende partij een nieuw onderzoek had moeten voeren naar artikel 3 van het EVRM, nu de ambtenaar-geneesheer heeft vastgesteld dat het nog steeds om dezelfde aandoening gaat als in 2010.”

Verzoekster beperkt zich in de huidige zaak tot het herhalen van haar aandoeningen, zonder dat uit de uiteenzetting in haar verzoekschrift evenwel blijkt dat sprake zou zijn van nieuwe elementen. Ter terechtzitting nogmaals gevraagd waarin verzoeksters actuele medische problematiek precies verschilt

van hetgeen reeds eerder door de verwerende partij meermaals werd beoordeeld, herhaalt verzoeksters advocaat enkel zijn standpunt zoals uiteengezet in het verzoekschrift.

Het loutere feit dat haar arts een schrijven heeft gericht tot de Dienst Vreemdelingenzaken met het verzoek om de bestreden beslissing opnieuw in te trekken of verzoekster opnieuw te onderzoeken, houdt niet in dat nagelaten werd rekening te houden met alle elementen van de zaak. In de bestreden beslissing werd gemotiveerd dat de aandoeningen waaraan verzoekster verklaart te lijden reeds werden beoordeeld in het kader van haar aanvragen om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet en dat daaruit gebleken is dat er geen sprake is van een ziekte die een risico inhoudt voor haar leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in haar land van herkomst. Verzoekster toont met haar uiteenzetting niet aan met welke gezondheidsproblemen alsnog zou zijn nagelaten rekening te houden. De verwerende partij heeft met betrekking tot de systeemsclerose reeds op 23 oktober 2013 geoordeeld dat een behandeling toegankelijk en beschikbaar was in het land van herkomst. Het feit dat verzoekster om de zes maanden op controle moet gaan, doet daar geen afbreuk aan. Wat betreft het feit dat verzoekster aan claustrofobie zou lijden, beperkt het schrijven van dokter G. d.d. 26 juni 2019 zich tot een eenvoudige vermelding van het feit dat het niet aangewezen is dat verzoekster in een gesloten ruimte verblijft. Er blijkt uit deze vermelding evenmin dat verzoekster hierdoor het risico loopt op een behandeling die strijdig is met artikel 3 van het EVRM.

Het enkele gegeven dat de verwerende partij na het nemen van de bestreden beslissing niet meer heeft gereageerd op het schrijven van verzoeksters arts d.d. 26 juni 2019, houdt *in casu* niet in dat daarmee het zorgvuldigheidsbeginsel, al dan niet in samenhang met artikel 3 van het EVRM, artikel 74/13 van de vreemdelingenwet of de motiveringsplicht werd geschonden.

2.3.3. Verder voert verzoekster in het eerste middel nog aan dat niet wordt gemotiveerd waarom er haar geen termijn om het grondgebied te verlaten werd toegestaan en bijgevolg een dwangmaatregel werd genomen. De bestreden beslissing motiveert hierover het volgende:

“Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

☐ *artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken*

Er bestaat een risico op onderduiken:

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden. Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan meerdere bevelen om het grondgebied te verlaten waarvan het laatste haar betekend werd op 25.09.2018. Deze vorige beslissingen tot verwijdering werden niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.”

Uit de uiteenzetting van het middel blijkt dat verzoekster duidelijk begrepen heeft dat wordt verwezen naar artikel 1, §2 4°, van de vreemdelingenwet. Verzoekster werd aldus niet geschaad bij een eventueel onduidelijke vermelding van deze bepaling.

Artikel 1, §2, 4° van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Het in paragraaf 1, 11°, bedoelde risico op onderduiken moet actueel en reëel zijn. Het wordt na een individueel onderzoek en op basis van een of meer volgende objectieve criteria vastgesteld, rekening houdend met alle omstandigheden die eigen zijn aan elk geval :

[...]

4° de betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan een van de volgende maatregelen wil houden of heeft zich reeds niet aan een van deze maatregelen gehouden :

- a) een overdrachts-, terugdrijvings- of verwijderingsmaatregel;*
 - b) een inreisverbod dat noch opgeheven, noch opgeschort is;*
 - c) een minder dwingende maatregel dan een vrijheidsberovende maatregel die erop gericht is om zijn overdracht, terugdrijving of zijn verwijdering te garanderen, ongeacht of het om een vrijheidsbeperkende maatregel of een andere maatregel gaat;*
 - d) een vrijheidsbeperkende maatregel die erop gericht is om de openbare orde of de nationale veiligheid te garanderen;*
 - e) een door een andere lidstaat genomen maatregel die gelijkwaardig is aan de maatregelen bedoeld in a), b), c) of d);*
- [...];*

Verzoekster betwist niet dat zij geen gevolg heeft gegeven aan meerdere bevelen om het grondgebied te verlaten. Verzoekster toont dan ook geen schending aan van de formele motiveringsplicht.

2.3.4. Het eerste en het derde middel zijn niet ernstig.

2.4.1. In een tweede middel stelt verzoekster een schending voor van artikel 22 van de Grondwet en van artikel 8 EVRM. Zij betoogt dat zij bij haar enige dochter en schoonzoon in België verblijft. Ze zou dringende medische behandeling behoeven, ze zou hier een privéleven hebben opgebouwd en gelet op haar hoge leeftijd en lange afwezigheid, zou ze geen familie meer hebben in Azerbeidzjan.

2.4.2. Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezins- en privéleven is niet absoluut. Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een Staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 115; EHRM 24 juni 2014, Ukaj/Zwitserland, § 27). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 43). De Verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht, behoudens hun verdragsverplichtingen, met inbegrip van het EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, Kurić en a./Slovenië (GK), § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 100). De Staat is aldus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen.

Niettemin, in bepaalde gevallen kunnen binnenkomst-, verblijfs- en verwijderingsmaatregelen aanleiding geven tot een schending van het recht op eerbiediging van het gezinsleven, zoals gewaarborgd onder artikel 8 van het EVRM.

Of daarvan daadwerkelijk sprake is, moet onderzocht worden in het licht van de vraag of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating tot binnenkomst en/of verblijf heeft verzocht, dan wel of het gaat om een weigering van een voortgezet verblijf.

Uit de gegevens van de zaak blijkt dat verzoekster nooit eerder werd gemachtigd of toegelaten werd tot verblijf en dat haar reeds op 24 juni 2010, 5 november 2013, 23 januari 2013 en 14 augustus 2018, telkens een bevel om het grondgebied te verlaten werd gegeven. Verzoeksters situatie dient aldus te worden behandeld als een situatie van eerste toelating.

Hierbij oordeelt het EHRM dat er geen toetsing geschiedt aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, maar moet eerder onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de Staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied toe te laten of te laten verblijven zodat hij zijn recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 105). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets waarbij wordt nagegaan of de staat een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van de het individu, enerzijds, en de samenleving, anderzijds. Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge.

De omvang van de positieve verplichting is afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de betrokken individuen en het algemeen belang (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 106-107). In het kader van een redelijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk wordt verbroken, de omvang van de banden in de Verdragsluitende Staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde.

Een ander belangrijke overweging is of het gezinsleven zich heeft ontwikkeld in een periode waarin de betrokken personen zich ervan bewust dienden te zijn dat de verblijfsstatus van een van hen er toe leidt dat het voortbestaan van het gezins- en privéleven in het gastland vanaf het begin precair zou zijn. Waar dit het geval is, zal er enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden sprake zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 108; zie ook EHRM 17 april 2014, Paposhvili/België, § 142). Verder merkt de Raad op dat, daar waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, het anders ligt in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen. In het arrest Mokrani t. Frankrijk (15 juli 2003) stelt het

EHRM dat betrekkingen tussen ouders en meerderjarige kinderen “*ne bénéficieront pas nécessairement de la protection de l'article 8 de la Convention sans que soit démontrée l'existence d'éléments supplémentaires de dépendance, autres que les liens affectifs normaux*” (vrije vertaling: niet noodzakelijk de bescherming van artikel 8 van het Verdrag genieten zonder dat het bestaan is aangetoond van bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieve banden). Bij de beoordeling of er al dan niet een gezinsleven bestaat moet rekening worden gehouden met alle indicaties die de verzoekende partij dienaangaande aanbrengt, zoals bv. het samenwonen, de financiële afhankelijkheid van het meerderjarig kind ten aanzien van zijn ouder, de afhankelijkheid van de ouder ten aanzien van het meerderjarig kind, de reële banden tussen ouder en kind.

Waar verzoekster verwijst naar het feit dat zij bij haar dochter inwoont en dat zij niemand meer zou hebben in haar herkomstland, dient opgemerkt dat reeds geoordeeld werd dat haar gezondheidstoestand niet van die aard is dat die zich zou verzetten tegen een terugkeer naar haar herkomstland. Ook in het reeds genoemde arrest nr. 217 206 van 21 februari 2019 werd reeds vastgesteld dat er geen nood is aan mantelzorg. Verzoekster toont niet aan dat er sprake is van een band van afhankelijkheid met haar dochter en schoonzoon. Waar verzoekster aanvoert dat zij niemand meer heeft in haar herkomstland, beperkt verzoekster zich tot algemene verklaringen.

Een schending van artikel 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het tweede middel is niet ernstig.

3. De vaststelling dat er niet is voldaan aan één van de in artikel 39/82, § 2, eerste lid van de vreemdelingenwet voorziene cumulatieve voorwaarden volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid af te wijzen.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee juli tweeduizend negentien door:

dhr. C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. FRANSEN,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. FRANSEN

C. VERHAERT